

A vezetői befolyás forrása

Amint látjuk egy tágabb dimenziós kézdelem színtere.

Nemcsak a mindennapokban tapasztalt, sokszor emberfeletti kézdelemben kell helyt állnunk, hanem egy természetfeletti kézdelem részesei is vagyunk. Gyakran úgy érezzük, hogy a mindennapok kézdelmei is erőnk felett valók, és még nem is beszélünk arról, hogy mássokat befolyásoljunk a jóra. Lehetséges-e befolyásolni legalább a közvetlen kapcsolatunkban levőket, vagy - egy globális kultúra sodrásában - végleg elvesztjük befolyásunkat? Legtöbbször egy párnyi, jelentéktelen pontnak érezzük magunkat a mai világ formálásában. Igaz ez az egyéni életünkre, de igaz a kis közösségeinkre is.

Elizeus

Története éppen ezért hihetetlenül nagy bűntörést adhat nekünk. Van lehetőségünk befolyásolni a világot, függetlenül attól, hogy emberileg milyen eszközökkel rendelkezünk. Ha Isten elv egy feladatra, akkor biztosítja az eszközöket is. Isten időnként azért ad lehetetlennek tűnő feladatokat, hogy az Ő neve dicsőítse meg, ne a miénk. Elizeus erre a szolgálatra lett elhívva. Amint a keresztül nagyszerűen látható, hogy Isten képes megváltoztatni a körülöttünk lévőket, és a ránk bízott feladathoz biztosítja az eszközöket. Elizeus szolgálatát nagyszerű csodák kísérik, és a békesség prófétájaként megváltánk előképe lett.

Á

Egy beteljesült élet

Menjünk el most az Igén keresztül

Elizeus életének utolsó napjaihoz. Ahogy ott állunk a beteggyáznál, egy megdöbbentő, és talán egy kicsit igazságtalan kópet látnunk. Ez az a megbetegedett Elizeus olyan betegséggel, amelybe bele is halt, és lement hozzá Jós, az Izrael királya, és arcára borulván sőt az ő munda: "des atyám, des atyám! Izrael székerei és lovagjai!" (2Kir 13:14) III és Őve ragadtatott el, bárr volt az életben egy bukás, amikor elmenekült a Jázabel elől, és meg akart halni. Elizeus azonban 70 év tétlen, hűségess szolgálata után halálos betegségbe esett. Kicsit mássként kárpézelnék el egy ilyen életmű végén. Ha ránk lenne bízva, máss sorsot adnánk Elizeusnak.

Isten Igéje

azonban képes helyre tenni emberi elképzeléseinket. Például apostol azt mondja: "Mert kizárólag nekünk senki sem állnunk, és senki sem halnunk: Mert ha élünk, az őnk; ha meghalunk, az őnk halunk meg. Azért akarjuk, akarunk, akarunk, az őnk vagyunk" (Róm 14:7-8). A halál tálról féléletes, de Krisztus kizárólagban mássként tekinthetünk rá. Jézus halála elvette annak féltellességét. Matthew Henry írja: "Az őnk a feje a mennyben van, nem kell félnie a lábait a sárba tenni."

Az idős

prófétáta ott fekszik a halálos ágyán. Joás, Izrael királya, meglátogatja és így kiált fel: "Édes atyám, Édes atyám! Izrael szekerei és lovagjai!" Joás felkiáltása kifejezi, hogy a prófétáta volt a nemzet legnagyobb vándorlása. Isten napjainkban ma is igaznak kell ennek lennie. Kinyezetünk jásáta és vándorlása Isten prófétái napjaink aktív jelenlététől függ. Egy más birodalom kivetetei vagyunk. Olyan üzenetet képviselünk, amely befolyásolja az emberek és nemzetek sorsát.

Ahogy Elizeus visszatekint az életére, nyugodt lehet, hogy jól elvégezte a dolgát. Egész életünk felkészülése erre a vándorlásra lenne abban a tudatban lenni, amikor odaérünk, hogy mindent megtettünk, amit el kellett végeznünk - nem teltünk hiába. Elizeus életbe mutatja azt az igazságot, amit a Pálidabeszedek kinyvetésben találunk: "Az igazak ísványe pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes dőlig" (Pálid 4:18). Arra lettünk elhívva, hogy befolyásunk delon tálvozzunk, nem pedig az alkonyán. Hogyan lehetséges ez olyan élettel, amely fizikai leépülésen és halálra vezet?

Elizeushoz hasonlóan áldást jelenthetünk a halálos ágyunkon is

2Kir

13:15-19-ben egy kálánás káppel találkoztunk - az ájjal-nyállal. Elizeus egy szimbolikus cselekedettel sárgeti, lelkesíti a királyt Isten ellenségeinek megsemmisítésére. Tudja, hol van az igazi ellenség, és hol kell harcolni ellene. Ő maga már nem képes kifizetni az ájt, de ott a keze az ifjú királyán. A kázrtáttal a felhatalmazást továbbtja. Próbálja felkészíteni a megalkuvás fiatal királyt, hogy bátran szálljon szembe az ellenséggel. A szakártelem és a királyi hatalom álmagban nem garancia az ellenség legyőzésére. A győzelem forrása máshol van elrejtve. Nem lehet fizikai erőviszonyok alapján kiszámítani a győzelmet. Bálc Salamon a kávetkezőt mondja: "Nincs bálc, és nincs ártelem, és nincs tanács az árr ellen. Készen áll a átkázzetnek napjára; de az árr a megtartás!" (Pálid 21:30-31).

Elizeus ájra a

kezébe veteti a nyilakat. Azt parancsolja neki, hogy lövön a poros faldbe. Elizeus a lelki szemeivel látja a napot, amikor napégleges győzelmet arat. Látja Isten ellenségeinek megsemmisülését. Joás azonban nehezen akarja ájtvenni ezt a látást. Ágy áll ott előttünk, amint folszegen tartja a nyilakat, mint egy szögyellős tálczser, aki egy áreg, szenilis ember hárbortjának próbál eleget tenni. A tártánetből kiderül, hogy egyáltalán nem volt lelkes a kálánás gyakorlat kázzben. Vajon miért nem lelkesedik? Miért nem veszi ájt a tázet, ami mág most is ott van a haldoklás prófétáta szemeiben? Ez egy valóságos háború utánsása volt. Elizeus próbálta lejtítani a jávót. Az egyik oka az lehetett, amiért Joás nem lelkesedett, hogy egy bolondos jítáknak árezte. Tá gyermeteg egy racionálisan gondolkodás, fiatal felnőtt számára. De minden bizonnyal lehetett egy ennél is fontosabb oka a lelkesedés hiányának. Joás egyszerűen nem látott semmiféle kapcsolatot a poros faldbe kilőtt nyilak és a kásőbbi győzelem között.

Istennek

pontosan ez a baja az imádságainkkal. Legtöbbször erőltén az imaéletünk. Hacsak nem vagyunk katasztrófában, nem hisszük, hogy a kimondott szavak bűnt is eredményeznek. Elhinni, hogy az a nehézség, amit az imádságunk mellőzve elmondunk Istennek, megváltoztatja a világot. Ez a legnagyobb hitbűnünk. Töretlenül vagyunk kitartani a területeinken, mert nevelésnek tűnik, hogy az ott elmondott szavak valójában átalakítják a világot. Ezért könnyen feladjuk a hitet a próbatételek útján. Egyes imádságok gyors változást kapnak, de Isten legtöbbször csak lassan és biztosan válaszol. Tudni akarja, hogy tényleg rajta van-e a szavaink teljesen, és valójában a dicsőségére fogunk-e hinni a változásival. Ezért nem szabad könnyen feladnunk. A hitetlenségünk akadályozza meg leginkább Istent a változásában. A féltésével valószínűleg kudarcra van kitéve.

Jézus a

szólókat találkoztunk a legnagyobb, a számunkra is áthidalhatatlan, kihívással. Márk evangéliuma feljegyezi Jézus népszerűi látogatását. Ahogy felállt szombat a zsinagógában, a hallgatók kezdték egymást kordézetni: Honnan vette ezt a bölcsességet? Ismerjük a családját, a testvéreit, tudjuk, hogy mit várhatunk Tőle. Megdöbbentő az álláspont: "Nem is tehet vala ott semmi csodát, csak nehézséget gyűjtötte meg, rájuk vetve kezeit. És csodáikozik vala azoknak hitetlenségén" (Mk 6:5-6). Nem a kislétszám, a régi népesség, vagy a kemény padok voltak az akadály. Sokkal inkább a sorokból megszólaló szkeptikus cinizmus volt az akadály.

A kis

elvársok korlátozzák Isten hatalmát. Jóhis nem gondolja, hogy teljes győzelmet arathat, és győzelem le teljesen a száriakat. Ne mondd, hogy "lehetetlen", ha Isten azt mondta, hogy tedd meg. A gyenge vágy is korlátozza Isten hatalmát. Akart Jóhis igazán harcolni? Vágyott arra, hogy Szária veszítsen? Egyáltalán nem úgy nézett ki! Jézus azt kordézte a bethesdai betegről: "Akarsz-e meggyógyulni?" "Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?" - kordézte a vakot a jerikóton. Legtöbbször azért nincs, mert nem kordéztük. A Szentlélek olyan mértékben telt be, ahogy igazán vágyunk rá.

Ha használjuk

az erőnket, akkor az nem kezdünk fog. Az újabb és újabb tapasztalatok erősötenek, lelkesötenek bennünket. Gedeonnak is azt mondta az Úr: Menj el ezzel a te erőddel! Jóhis nem lőtte ki az egész tőrt, hanem három próbatételek útján abbahagyta. Ez volt a veszteség. Ha Isten adott egy tőrt nyelvésszót, mindet használjunk kell. Az ima fegyvere nem csak a sekélyes kordéseinké. Áll a rendelkezésünkre. Sőt nem is arra adatott, hanem, hogy hegyeket mozgassunk vele. Azért, hogy kordézzük Istent, lehetőséget adjunk Istennek, hogy hatalmas dolgokat tehessen életünkben és mások életében, a világ életében. Tanuljunk meg kordéni és kitartani a kordéseben. Ne adjuk fel három próbatételek útján. Valaki azt mondta: "Az ima nem csupán része a munkának, az ima a munkánk... a tőbbi ennek a tisztogatása." Amikor legközelebb azt mondod: "Már csak imádkozni tudok", gondoldj arra - ez a lehetőségek kezdete, nem pedig a vége!

Elizeushoz hasonlóan Áldásist hagyhatunk magunk után, amikor elmegyünk

„Azután meghalt Elizeus, és eltemették. A moabitai portyázó csapatok pedig az országba tértek a kárvetkező esztendőben. És történt, hogy egy embert temettek, és mikor meglátták a csapatokat, gyorsan odatették azt az embert az Elizeus sírjába; de a mint odajutott és hozzáért az Elizeus tetemeihez, meglevenedett és lábaira állott.” (2Kir 13:20-21)

Elizeus

„Életadása szolgálata nem fejeződött be a halálával. Ahogy egy év múlva a csontjai mellé próbálták helyezni valakit, életre kelt. Később, egyedülállóan történt. Csupán egy személyt élt ezen a földön, akivel ez megtörtént. Máté evangéliuma feljegyzí, hogy Jézus Krisztus halálakor a sír megnyitak és sok elhunyt szent feltámadt. Csupán Elizeus kivételgá volt, hogy ebben is a Megváltás előképe legyen.”

Meg vagyok

gyözödvé, hogy ez az eset mást is elmond nekünk. Arról is beszél, hogy Elizeus életadása szolgálata nem fejeződött be a halálával. Mivel megszentelt életet élt, még halála után is Áldásos befolyással volt az emberekre. Nem a kárpokori ereklyetisztelet megalapozására van feljegyezve ez az eset, mint ahogy azok az esetek sem, amikor Jézus, Péter vagy Pál ruhájának érintése gyógyulást hozott. Hanem hangosan beszél arról, hogy bár a prófétá meghalt, de Aki kápviselet, az él. Amel az Ásr, és Ő az Ádványzó! Jóhis sírjára nem egy valóságos veszteségnek szánt, hanem a saját hitelenségének. Isten nyilvánvalóvái tette, hogy Elizeus halála után is van hatalma a kárvetkező megváltoztatására, a kárvetkezőkre, a helyreállítására. Sajnos ezt akkor sem fogadta mindenki hittel és lelkesedéssel.

Isten ma is

„Képes arra, hogy az Áltadott élet gyémántcsejt messze továbbnyitja szolgálí életét. Rousseau, Darwin, Nietzsche vagy Marx Ártávköge is tártálte a maga korát - és megfertözték a világot istentagadás Ázadásuk hamis rendszerével. A Jelenések kárvetkezőben azonban Jézus Krisztus Ágy tesz bizonyástígot magájról: „Ne félj; én vagyok az Első és az az elő: pedig halott vagyok, és Á-me Álek Ártávkö Ártávkö Ámen, és nÁlam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai” (Jel 1:18). Ahogy Elizeus Ázenete és szolgálata nem halt meg vele, Ágy Áttérőink szolgálata, Árásai ma is Áldásos befolyást Árasztanak a világra. Ágy Isten mai szolgálínak befolyása, amelyet nem maguktól, hanem Jézus Krisztustól kárvetkezőnek, szintén Ártávkörványú eredmÁnyt szerezhet.

Vegyük

„Éldásnak Elizeus életét és halálát! Más lett-e a világ azért, mert megszÁlt? Megváltoztak-e a dolgok kárvetkező Ártávkö? A világ nagy ÁllamfÁrfiai, filozófusai Ág letúntek, de Jézus Krisztus ma is él. Ő az Első és az Utolsó. Azt mondja, hogy nÁla van a hatalom az élet és a halál felett. NÁla van a hatalom az Ártávkö élet felett! Ha él

kapcsolatban vagyunk Krisztussal és Szentlelke bennünkkel, akkor akár mi is lehetünk benne, hogy Isten áldozatát. Bár lennünk ennek az üzenetnek, hiteles képviselői, hogy amikor Jézus Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben, mi is csatlakozhassunk Elizeushoz és minden szentekhez, birtokba véve csodálatos ajándékainkat Jézustól. Ez a reményünk, ezért vagyunk Krisztus követői.

Á

Á

Dr. Szilvási András